



Universitätsbibliothek Paderborn

Lauacrum conciencie omnibus sacerdotibus perutile

Jacobus <de Gruytrode>

[Leipzig], 1495

Ca. x. De his q[ui] reddit[us] b[e]n[e]ficio[rum] da[n]t no[n]
i[n]dige[n]tib[us]

urn:nbn:de:hbz:466:1-30750

Capitulum **T**onum

orato vnius iussi assidua. Nūc cōsidera misericordia tu. et tuū similes in tali statu. Ju quo heu iam cū tua dalida perseuerans per vigintires annos fuisti. quod animas liberasse a purgatorio. Cū tamē quocies tu diuina celebras. sociēs ipm deū quez placare deberes ad iracundiaz. quantum in te est pūcas. et non sine causa. Quia tociens eum crucifigis et in cloacam immundissimaz corporis et anime tue crudeliter proicis tē. Quomō poteris placare iudicem cuz tu pl' quā millesies reus sis mortis eternae. Cuius filius tam crudeliter in honora si. **G** E nte Grego. Cū his qui displicet ad intercedendū mittif. tunc iudicis animus plus ad iracundiam prouocat quam placat. Si vero tu et tui similes aliquid p animabus facitis oportet q̄ hoc fiat per sacramentuz eu caristie. q̄ ita pūrū et integrum est in manibus vestris. si enit in manib' sanctissimi sacerdotis. Et hoc ideo. quia vos estis ministri sancte ecclesie. q̄ de' diligit hūis peccatores scitis. **S**criptū est. Nō iustū est iuste exequaris. Et ideo sancti esset obmittere sanctū opus et iustū nisi sancte et iuste perficeret. Non em verbis meremur sed ad uerbis. Nam anie in purgatorio existentes bene senciunt quando vnuis bonus et sanctus p eis orat. Aut quādo vnuis lubricus et criminosis. **E**xemplū. **N**ā legitur exemplū. q̄ quida post mortē a p aruit amico suo carissimo. Qui interrogauit eū de statu suo qui dixit se in magnis penis purgatoriis esse. Rogansq; vt p se orationes fieri ficeret. Cum aut ille diceret an vellet a suo plebano haberet qui erat totus viciosus et public' cōcubinari'. Ille nihil respōdebat. Sed more renūctis capud mouebat. Deinde nomianit sibi quendam heremitarū castū. p bum et sanctum virum. Cui ille dixit. Utinam ille pro me oraret cito me a penis purgatoriis liberaret. Et hec de. ix. ca.

G De his qui redditus beneficiorum dant non indigentibus **C**apitulum decimum

Dolium xxx.
His qui redditus beneficiorum dant non inde gentibus. Sed et suis diuitibus amicis. Dicit ho stiens. quod tales raptiores sunt. et pauperibus ad re tributionem tenent. Aut priuenter beneficio suo a quo huicmodi redditus percepit. Et patet. xij. q. ii. Glo ria episcopi et ceteri. Si illi. Et peccata mortaliter. non tamen quia pauperibus subtrahunt. Sed etiam quia turpibus personis non indigentibus tribuunt. ut. lxxvi. dicitur. Quia venatoribus et cap. Donare. Et ideo fornicate et alie persone turpes. sive que cum aliis sunt non indigentes recipientes a personis ecclesi asticis. tenentur restituere ipsi ecclesie. Nisi forte fuerit eis da eum causa elimosine in summa necessitate. Quia tunc est debitum eorum. lxxvi. dicitur. Pasce. O frater mihi preamante cor de perpende quando sit talis restitutio a te et ab aliis tui similibus. Carissima est illa misericordia nostra. Cuz tamen dicat beatus Augustinus. Peccatum non dimittitur nisi ablatum restituatur. Omne peccatum delet concilio et confessio pre ter hoc peccatum quod nulla concilio delere potest. nisi et committetur restitutio si fieri potest ad impossibile non obligatur. Sed tamen tale posse obligat se ad puras mendicantes. Qui habet annos audiendi audiat quid scriptura de talibus clericis dicat. Unde te ipsis loquitur adam parisiensis subtilis doctor. Non sunt quoniam iniquitas et adipe procedit quia de christi inopia diuites facili sunt. de christi ignominia sa gloriari. de opprobrio honorari. de servitute nobiles. de contemptu venerabiles. de agustia delicati. de cilicio ferociati. de patrimonio christi luxuriosi et suppsi. Solliciti quidem non sunt de animabus. sed de auribus. non de pauperibus. Sed de canibus. lucris pecunis intenti execrandis quam sacramentis venerandis. Nam de his dicit prophetam David. In labore hominum non sunt. et cum hominibus non flagellabuntur. Ideo temnit eos superbia. ps. lxxij. De hac nota exemplum. Fuerunt duo canonicci regulares. mutuo se maxime diligentes. qui etiam ad

V. 1. 1. 1.

S

Decimum

Capitulum

Inuitem conuauerunt ut qui prius de hac vita decederet alterum de statu suo certificaret. Cuz autem unus eorum mortuus esset, et alius de statu suo certificare vellet, apparuit ei dicens se eternaliter dampnatum. Et ille interrogauit eum de penis. Et qui mortuus fuerat iactauit duas guttas de suo sudore in faciem alterius. Et cum ille quasi mortuus per nimio dolore cecidisset. Dixit mortuus. Non time quia non morieris de hac re. Et extrahens unam litteram de sinu suo, dedit illi. Cui tenor talis erat. Princes inferni et rectores tenebrarum. Universis ecclesie Prelatis, canonicis, et presbiteris cuiuscumque statutis et religiosis regularibus tartareae salutem. Quoniam optime que nostra sunt vobissem sentitis, et tot animas transmittitis ad infernum quod via lata et spaciosa vix eas capiat. Sciat vos dignam habere retributionem apud nos in tempore oportuno. Cum vero ille eum stupore sic legisset. Et quiesceret ab eo si aliquid ei possit proficere. Illo vero dicente quod non moritur disparnit. Ille vero viuens canonicus suis rebus ordinatis intravit obseruantiaz regularium, et factus est probatus monachus. Unde sagaciter iste canonicus fecit, qui fortassis fuit similis in peccatis socio suo. Nam heu damnatio ut intrare religionem pro omnibus suis peccatis tandem veniens ad ipsum baptismum. Unde Bern in tractatu de dispensatione et precepto dicit professiones sancte religionis esse secundum baptismum, et eandem gratias consecutus religionem probatas et obseruantiam ingredientes quam consecutus baptizati baptisimatae salutis, quo ad dimissionem omnis pene pro peccatis. Culpa vero dimittitur per contritionem veram et sufficienzem et confessionem pure factam unius confessori, qui habet taliter auctoritatem eundem absoluere ab omnibus peccatis suis, et ab omni vinculo excommunicatis et irregularitatibus. Sic enim bene absoluto et integraliter expost reliquitur, solummodo solutio pene que totaliter collitur per confessionem sancte religionis. Eciam si esset pena mille annorum. Non autem ingressus religio

Solum

mis peccata. Sed solum confessio et absolucionis sufficiens tollit
xxx.
O mi frater considera et deuota mente pertracta. quod sapienter hic criminosis canonicus fecit. qui suam sic eternam penam
comitauit in sanctam obseruanciam regularem. Tu quoque fac
similiter et saluus eris. Dico notanter in sanctam obseruaciem
et regularem. et hec cuiuscumque approbati ordinis fuerit a sancta
matre ecclesia. ubi ista tria essentia scilicet. Voluntatis
panperitas. Obedientia et castitas regulariter obseruantur
Non enim valet neque per se alicui intrare monasterium seu or-
dinem. ubi non viget regularis obseruancia et stricta omnium
predictorum custodia. Nam potius daret se ad statum sue
iter eterne damnationis quam salutacionis. quod vovere et non redi-
dere est eternam sibi damnationem acquirere. Magna enim
est distantia inter monasteriorum reformatorum et non reformatum
Et est certe tanta quanta est inter celum et infernum. et est infi-
nita. Et nullo modo ad iniuciem proportionata. Et hec de. x. ca.

De duplice abusione cleri.

Ca. xj.

De sunt abusiones in clero satis magne. Prima
est. quod multi clericorum et religiosi ab omnibus indifferenter
ter accipiunt. De qua abusione dicit in glossa super
Clementinam. attende tibi o tu qui elemosinam
suscipis. ut nullo modo accipias nisi ea que sunt acquisita ex
laboribus et fructibus iustis. Et hoc cum timore et tremore in
quam de manu domini ad tuas necessitates accipias. Que sunt
ex usura. rapina. furto et fraude. Si tibi allata fuerit peccatum
refusa ne cum offerentiibus damneris. Et memorem laboris
et afflictionis antiquorum patrum in heremo. Et sic manus
tuis labora ut acquiras unde iuste vias. In petri
Damiani ait. Dona et oblationes ab iniquo suscipere quid
aliquid est quam animam propriam ex datis squalore sed dare.
Exempli refert Helmadius de venerabili abate Stephano
Cisterciensis ordinis. quod cum quadam die propter

g. ij